

**Formosa
✦ Mea**

Caccini ✦ Monteverdi ✦ Bernardi
Freseobaldi ✦ Gratiani ✦ Grandi

LAWO
CLASSICS

Tone✦Wik
Soprano

Formosa Mea

I tidligere tider var det vanlig for musikere også å være prester, og også i dag har presten et nært forhold til det musikalske innholdet i kirken. Presten behandler de gamle tekstene med ærbødighet og betaler musikerne for å sette musikk til dem. I kristendommen var latin, det romerske keiserdømmets språk, det eneste som ble ansett å være Gud verdig. Musikken på Tone Wiks CD kommer fra en periode da religionen var i ferd med å akseptere kravene fra det verdslige, fra folkelig teater, gatesang og fra klarheten i den ordløse melodi.

Den latinske tittelen *Formosa Mea* (du, min vakre) var kjent i menighetene som en kjærlighets-erklæring fra Salomos høysang, Bibelens kjærlighetsepos. I middelalderen ble teksten assosiert med jomfru Maria. Hennes rene og uopnåelige skjønnhet var fokus for tilbedelse, og dette ga diktets erotiske innhold på et vis et uskyldsrørt preg. Ordene er hentet fra *O dulcissima* i motetten for solostemme av Stefano Bernardi. Han var kapellan i katedralen i Verona fra 1603 og senere

kantor i Roma, Wroclaw og Salzburg, der han dirigerte musikken ved vigslingen av katedralen i 1628. Operatradisjonens lidenskap kommer til uttrykk i denne sakrale musikken ved hjelp av et kjærlighetsdikt forkledt som bønn. *Formosa mea immaculata* (du, min vakre, ufeilbarlige) synger sopranen, med henvisning til jomfru Maria. Akkompagnementet er – som i opera – *basso continuo* bestående av orgel og lutt som improviserer harmonier over en enkel basslinje. Dette er et trekk i barokkmusikk generelt, og i all musikken på denne cd-en. I Bernardis fargerike, melodiske linje hører vi en temperaturøkende modulasjon på en halv tone på ordet *ardeo* (jeg brenner). Det er bare det fem ganger gjentatte Alleluia, der stavelsene forlenges med malende melismer, som til slutt viser at dette likevel dreier seg om kirkemusikk.

Med bakgrunn i verset *Nigra sum, sed formosa* (jeg er sort, men vakker) mente man tidligere at Salomos høysang handlet om et offisielt besøk av den afrikanske dronningen av Saba. Komponisten Tarquinio Merula satte musikk til teksten i

sin *Primo Libro*, som ble utgitt i Venezia i 1624. Men det er kun de seks første ordene som stammer fra Bibelen, resten er en parafase. Over en basso continuo legger Merula både en vokal og en instrumental stemme som alternerer i fremføringen av et lett tema på seksten takter, der den første frasen straks repeteres i dominant-tonearten – et tidlig eksempel på den omseggrípene, diatoniske klassisismen som var i gjære. Merula levde et spennende liv, og bodde flere år i Polen som en musikalsk misjonær, i en tid der Polens nærmeste naboer orienterte seg mot protestantismen. Etter sin hjemkomst hadde han stilling som korleder i Bergamo og i sin fødeby Cremona der han ved et tilfelle ble fordrevet fra byen etter en sex-skandale.

Salomos høysang når sitt erotiske høydepunkt med ordene *O quam tu pulchra es* (hvor vakker du er, min elskede) i det fjerde kapittelet. Komponisten Alessandro Grandis versjon er en del av hans samling *Ghirlanda Sacra* (hellige blomsterkranser) som ble utgitt i 1625 i Venezia, der Grandi arbeidet under Claudio Monteverdi. Grandi fremstiller et lidenskapelig sukk i den første frasen, og gjentar det etter et *formosa mea* som lovpriser hennes skjønnhet, men stanter før kapittelet byr på mer intime detaljer. Dette var tross alt kirkemusikk, og det mere konservative presteskapet hadde ikke akseptert den nye operatradisjonen selv 20 år etter at den hadde startet.

Monteverdi, som var Grandis sjef, var 60 år gammel da han ble prest på 1630-tallet, 20 år etter at han var blitt oppnevnt som kantor i Markuskatedralen. I sin presterolle samlet han førti av sine kirkemusikkverk og utga dem i 1640 som *Selva morale e spirituale* (moraliske og spirituelle vekster). Dette var spesielt praktisk for de fattigere menighetene i grågrendte strøk, ikke minst på grunn av at samlingen inkluderte en standard motett som kunne brukes på alle helgendager: *Jubiletota civitas* (hele byen lovsynger). Motetten er for to sopraner som ikke synger samtidig. Slik kan den også synges av én sopran som kan svare på sitt eget spørsmål *Quis es iste Sanctus?* (hvem er denne helgenen?) ved å fylle ut tomrommet *Est NN* (er NN). I samsvar med cd-ens Maria-tema synger Tone Wik *Sancta Maria* i dette tomrommet. Stemmene alternerer mellom resitativ og en dansende melodi i 3-takt over en basslinje – et annet grep fra operatradisjonen som mindre liberale kretser tok avstand fra. I solo-motetten *Exultasion Sion* (lovpris, Sions datter) – tekst fra messen til 1. juledag – bruker Monteverdi et motiv fra kirkeklokker i 3-takt. Temaet svinger som en veneziansk gatesang, med en trinnsvis basslinje under det ekstatiske, utbroderte *Alleluia*.

Som kvinne var det umulig for den florentinske komponisten Francesca Caccini å skaffe seg en karriere innen kirken. Hun komponerte likevel kirkemusikk, og mye av den på italiensk, språket

folket brukte. Hun studerte musikk med sin far, Giulio Caccini. Sangene hans var blitt populære i Italia før Monteverdis sanger. Den mest kjente er *Amarilli, mia bella* (min vakre Amarilli) som alle italienerne angivelig skal ha kjent til i 1607. Det året var Francesca 20 år gammel og den best betalte musikeren ved Medici-hoffet. Hun utgav *Maria, dolce Maria* i sin *Primo Libro delle musiche* (musikk, første bok) i 1618. Med gjentatt dveling på navnet Maria og utskrevne ornamenter i kadensene minner den om farens berømte slager. Stilen er også monodisk slik som solostemmen i opera, rytmen er fleksibel og melodien er tilpasset talt poesi, med enkelte illustrerende melismer som for eksempel på ordet *canto*, jeg synger.

I Monteverdis operaer brukes også det samme dansende motivet, et *ritornello*, mellom deler med resitativ. Francesca Caccini bruker denne formen i *O Che nuovo stupor* (å, for et nytt under) – en parafase i fire vers over hyrdenes julefortelling. Stemmens linjer trekker ut passende ord med bølgende melismer: *andiam* (gå) i første og siste vers, *cantar* (synge) i det andre, *sospir* (sukke) i det tredje. I det siste verset får Maria æren for tanken som formidles til hyrdene, om at et ydmykt hjerte har like stor verdi som gull.

Komponisten og presten Bonifatio Gratiani arbeidet i jesuitter-kirken i Roma. Denne kirken var tilhenger av teaterforestillinger med scener fra

Bibelen, i motsetning til mere konservative gudshus, der man anså all underholdning som synd. Gratiani var en meget produktiv komponist, han utga 25 bind med nesten utelukkende kirkelig vokalmusikk. Mange av dem ble trykket i flere opplag for å tilfredsstille den store etterspørselen. I hans *Primo Libro de motetti a voce sola*, (motetter for én stemme, første bok, Roma, 1652), finner vi *Gaudia pastores* (gled dere, hyrder) en strofisk arie med et svingende, fransk *Noé* (jul) i stedet for et halleluja, noe som sikkert har vært populært hos Gratianis arbeidsgivere.

Verdslige sanger som hadde innflytelse på kirke-musikere, kom for eksempel fra den sicilianske sangeren og komponisten Sigismondo d'India, en omreisende musiker som arbeidet ved mange forskjellige hoff i Italia. I 1623 mistet han jobben sin hos hertugen av Savoia i Torino. Han kvitterte med å utgi *Le Musiche* (musikken) som inkluderer *Torna il sereno zefiro* (vend tilbake, rolige vind), en sang med to vers som hvert består av fire linjer med en rytmisk melodi og fire linjer med resitativ i korte fraser, og som slutter med *Primavera per me non sara mai* (det blir aldri vår for meg), et sørgmodig, svingende refreng i 3-takt.

Som fiolinist reiste Biagio Marini helt til hoffene i Brussel og Düsseldorf. Det var likevel til Venezia han oftest dro. Der arbeidet han for Monteverdi, og utga både vokal- og instrumentalmusikk. De

fleste av sangene hans er lette og sekulære, som for eksempel *Invito all'allegrezza* (invitasjon til glede). Verket i fire vers finnes i hans samling *Scherzi e canzoni* (lek og sanger) fra 1622. Hvert vers omhandler ett aspekt ved våren i korte, rytmiske og friske melodier med utskrevne 1/16-dels ornamenter. Et *ritornello* med en fløytestemme som ligner fuglesang og kadenser i tre tonearter binder versene sammen. Som instrumentalist opprettholdt Marini skillet mellom sekulær og verdslig form og han kalte sonatene sine enten *da chiesa* (til kirke) eller *da camera* (til kammer), betegnelser som ble standard mot slutten av hundreåret.

Den rene kunstens hellige karakter blir tydelig for menneskeheten gjennom musikk uten ord. Uten avgrensede tekster kan abstrakte toner forme følelsenes omriss. Fem instrumentalkor er flettet inn mellom de vokale verkene her. To av dem er komponert av luttenisten Alessandro Piccinini fra Bologna, som kom fra en familie av luttenister, og som utga to bind med musikk for lutt i Bologna i 1623 og 1639. Det andre bindet inneholder *Toccatte IV* og *VIII*; korte og meditative verk i fri rytme og med poetisk uttrykk. De tre andre er av Girolamo Frescobaldi som var organist i Peterskirken i Roma fra 1608 til sin død, og hvis dypeste følelser kommer til uttrykk i musikk skrevet for hans eget instrument. Hans *Partite 11 sopra la Monica* inneholder 11 variasjoner for klaviatur over en trist folkemelodi (la Monica) på 16 takter og kom-

mer fra hans samling av *Toccatte e partite* fra 1615. I denne samlingen finnes også *Toccatte decima*, en fri fantasi der akkordene beveger seg strengt rytmisk mot et kontrapunkt, og hvis uttrykk tidligere var forbeholdt vokalmusikk. Hans livligste instrumentalkor er hans ulike *Canzona* for fra en til fire «stemmer». *Canzona Terza* er tostemt, og stemmenes løp er homofone og imiterende over en basso continuo.

Frescobaldi hadde vært i Roma i tyve år da han i 1628 fikk en midlertidig stilling ved Medici-hoffet. Han utga straks et bind av *Arie musicali* (musikalske arier) som blant de verdslige også inneholdt den geistlige sonetten på italiensk *A piè della gran croce* (ved foten av korset). Verket omhandler Maria Magdalena som forvirret, men vakker mediterer over den grusomme korsfestelsen. Poeten tiltaler henne som om hun selv var *formosa mea*, objektet i Salomos høysang. Sangeren deklamerer sonetten helt resitativisk, og i den første linjen fremheves *languiva* (vansmektet) med et halvtone-trinn – typisk for den lidenskapelige følelsen fra den turbulente operatradisjonen som satte sitt preg på den tidlige barokken.

– RICK JONES

Formosa Mea

It was once common for musicians also to be priests and even today they have a close relationship. The priest reveres the ancient texts and the musician, paid by the priest, sets them to music. In Christianity, only Latin, the language of the Roman Empire, was once considered worthy of God. The music of Tone Wik's disc comes from a period when religion was coming to terms with the demand for the vernacular, popular theatre, street song and the purity of wordless melody.

The Latin title *Formosa Mea* (my beauty) was familiar to congregations as a term of endearment from the Song of Songs, the Bible's love poem. The Middle Ages associated the text with the Virgin Mary, whose pure untouchable beauty was a focus for adoration and, in a sense, made innocent the poem's eroticism. The words appear in the solo voice motet *O dulcissima* by composer Stefano Bernardi, chaplain of Verona Cathedral from 1603, and subsequently choirmaster in Rome, Wroclaw and Salzburg where he directed the music for the consecration of the cathedral in 1628.

Here operatic passion infiltrates church music through the love poem masquerading as prayer. *Formosa mea immaculata mea* (my fair one, my perfect love) sings the soprano, referencing the Virgin. She is accompanied, as in opera, by a *basso continuo* of organ and lute which improvises harmonies from a simple bass line, a feature of the Baroque and of every track on the disc. Bernardi's colourful melodic line includes a dramatic, temperature-raising semitone shift at *ardeo* (I burn). Only the fivefold Alleluia at the end indicates that this is a church piece, the syllables extended by decorous melismas.

In an earlier tradition, the Song of Solomon, as it is also known, derived from the state visit of the African Queen of Sheba, prompted by the verse *Nigra sum, sed formosa*, (I am black and beautiful). The composer Tarquinio Merula set the text in his *Primo Libro* published in Venice in 1624, although only the first six words are biblical; the rest is paraphrase. Merula tops the basso continuo with two solo

parts, one instrumental, the other vocal, to perform in turn the jaunty sixteen-bar theme which includes a first phrase immediately repeated in the dominant, an early hint of the obsessively diatonic Classical age. Merula lived adventurously, spending several years in Poland as a musical missionary at a time when the Poles' immediate neighbours were more inclined toward Protestantism. On his return, he alternated choirmasterships at Bergamo and his native Cremona, once being run out of town following a sex scandal.

The eroticism of the Song of Songs reaches a peak with the words *O quam tu pulchra es* (How beautiful you are, my love) in the fourth chapter, set here for solo voice by the composer Alessandro Grandi and included in the collection *Ghirlanda Sacra*, (sacred garland) published in Venice in 1625, where Grandi was assistant to Claudio Monteverdi. Grandi makes a passionate sigh of the opening phrase, repeating it after *formosa mea*, praising her fine features, but stopping short of the chapter's more intimate details. This was still church music after all and the more conservative clergy were still coming to terms with the invasion of opera twenty years after its invention.

Grandi's boss Monteverdi was 60 when he became a priest in the 1630s, twenty years after his appointment as choirmaster of St Mark's basilica. As

priest he compiled forty of his church pieces and published them in 1640 as *Selva morale e spirituale* (the moral and spiritual forest) which was of great benefit especially to the poorer outlying parishes, not least for the inclusion of his all-purpose saint's day motet *Jubilet tota civitas*. It is for two sopranos who never sing together, so may be performed by one answering her own question *Quis est iste Sanctus* (who is this saint?) by filling in the blank *Est NN*. Tone Wik inserts *Sancta Maria* for the recording's Marian theme. The voices alternate recitative and a dancing three-time melody over a ground bass, another opera feature for less liberal establishments to object to. In his solo motet *Exulta filia Sion* Monteverdi sets the joyful text, taken from mass on Christmas morning, to a triple-time church-bell theme with the lilt of a Venetian street song and a walking bass beneath the ecstatic, melisma-rich Alleluia.

A career in the church was not open to Florentine composer Francesca Caccini because of her sex, but she still wrote church music, much of it in Italian, the language of the people. She learnt her music from her father Giulio Caccini whose songs had been popular in Italy before Monteverdi's, none more so than *Amarilli, mia bella* (My beautiful Amarilli), which, reputedly, every Italian knew in 1607. In that year Francesca was 20 and the highest paid musician at the Medici court. She published *Maria, dolce Maria* in her

Primo Libro delle musiche in 1618. It reminds us of her father's famous hit in its repeated dwelling on the name and the ornaments written out at the cadences. The style again is monody, the solo vocal music from opera, the rhythm flexible, the melody shaped to the contours of spoken poetry with occasional illustrative melismas, such as that on *canto* (I sing).

In Monteverdi's operas, the same dancing theme, known as the ritornello, returns between stretches of recitative. Francesca Caccini employs this form in the four-stanza *O che nuovo stupor*, a paraphrase of the Christmas shepherds story. The vocal line stretches appropriate words with flowing melismas, *andiam* (walk), in the first and last verses, *cantar* (sing) in the second, *sospir* (sigh) in the third. The last credits Mary with the idea, addressed to the shepherds, that a humble heart were just as acceptable as gold.

The composer and priest Bonifatio Gratiani worked for the Jesuit Church in Rome, which advocated the theatrical performance of Bible scenes, where more conservative elements classed all entertainment as sinful. He composed prolifically, producing twenty-five volumes of almost entirely sacred vocal music, many of them reprinted to satisfy demand. His Primo Libro de motetti a voce sola, Rome, 1652, contains *Gaudia pastores*, a strophic aria with a

swinging French Noé in place of an alleluia, which will have appealed to his employers.

The secular songs which influenced church musicians came from such as the Sicilian singer and composer Sigismondo d'India, a peripatetic musician touring the various Italian courts. In 1623 he lost his job with the Duke of Savoy at Turin and compensated by publishing *Le Musiche* which includes *Torna il sereno zefiro*, a song in two verses, each comprising four lines of rhythmic melody, four of short-phrased recitative and ending with the sad, lilting three-time refrain *Primavera per me non sara mai* (Spring for me is no more).

As a violinist, Biagio Marini travelled to courts as far as Brussels and Düsseldorf, though he returned most often to Venice where he worked for Monteverdi and published music with and without voices. Most of his songs are light and secular like the four-verse *Invito All'Allegrezza* which appears in his collection *Scherzi e canzone* of 1622. Each verse addresses an aspect of spring in short, rhythmic, breezily melodic lines with written-out semiquaver ornaments. A ritornello featuring a birdlike flute and cadences in three keys connects the verses. As an instrumentalist, Marini maintained a distinction between sacred and secular forms and he called his sonatas either *da chiesa* (church) or *da camera* (chamber), standard terms by the end of the century.

The sanctity of pure art dawns on humanity in wordless music. Shorn of finite texts, abstract tone forms the contours of emotion. Five instrumental tracks intersperse the sung ones on the disc. Two are by the Bolognese lutenist Alessandro Piccinini, scion of a lute-playing family, who published two volumes of lute music at Bologna in 1623 and 1639, the second of which contains his *Toccatas IV and VIII*, short ruminative works in free rhythm and poetic expression. The other three are by Girolamo Frescobaldi, organist of St Peter's Rome from 1608 until his death, whose deepest feelings come out in the music written for his own instrument. His *Partite II sopra la Monica* comprises eleven keyboard variations on a sad sixteen-bar folk tune, dating from his 1615 collection of *Toccata e partite*. From the same book comes his *Toccata decima*, a free-flowing fantasy in which chords move in strict rhythm against a counterpoint expressing what was once the preserve of vocal works. His liveliest instrumental pieces are his canzonas for one-to-four 'voices'. The *Canzona Terza* is for two, running in imitation and homophony over the basso continuo.

Frescobaldi had been at Rome for twenty years when in 1628, he accepted a temporary position at the Medici court. He immediately published a volume of *Arie musicali*, including among the secular songs the Italian 'spiritual sonnet' *A piè della gran croce* (at the foot of the cross), which

portrays Mary Magdalene, confused and beautiful, as she contemplates the horror of the crucifixion. The poet addresses her as if she were the *formosa mea* object of the Song of Songs. The singer declaims the lines of the sonnet entirely in recitative, the first line spiced with a semitone spike on *languiva* (languishing) in the passionate turbulence of opera house emotion that marked the early Baroque.

– RICK JONES

Maria, Dolce Maria

FRANCESCA CACCINI 1587- CA. 1641

Maria, dolce Maria, nome soave tanto,
Ch'e pronunziar t'in paradisi'l core,
Nome sacrato e Santo,
Ch'el cor m'infihammi di celeste amore,
Maria mai semp'r'io canto,
Ne può la lingua mia piu felice parola,
Trarmi dal sen già mai che dir,
Che dir Maria,
Nome ch'ogni dolor temprà, e consola,
Voce tranquilla ch'ogni affano acqueta,
Ch'ogni cor fa sereno, ogni alma lieta.

Mary, sweet Mary, a name so gentle
That saying it enraptures the heart.
A sacred and saintly name
Which inflames my heart with celestial love.
Mary, never could I sing,
Nor my tongue ever release a happier word
From my breast than to say,
To say Mary,
The name that tempers all pain, and comforts,
A tranquil voice that stills all sadness,
Making every heart serene, every soul happy.

Maria, milde Maria, et navn så vakkert
At hjertet henrykkes når jeg sier det.
Hellige helgennavn,
Som med himmelsk kjærlighet setter mitt hjerte i brann.
Maria, aldri før har mitt hjerte sunget
Aldri har jeg uttalt et mer henrivende ord enn Maria.
Å si Maria,
Navnet som lindrer all smerte, og trøster,
Stemmen som stilner all uro,
Som beroliger alle hjerter og gjør alle sjeler lykkelige.

Jubilet Tota Civitas

CLAUDIO MONTEVERDI 1567-1643

Jubilet, jubilet tota civitas.
Psallat, psallat nunc organis,
Mater Ecclesia,
Deo aeterno quae Salvatori nostro gloriae,
Melos laetabunda canat.
Quae occasio cor tuum dilectissima Virgo,
Gaudio replet tanta, illaris et laeta nuntia mihi.

Festum est hodie,
Sancti gloriosi qui coram Deo,
Et hominibus, operatus est.
Quis est iste sanctus,
Qui pro lege Dei tam illustri vita,
Et in signis operationibus,
Usque ad mortem operatus est?
Est sanctus, O Sancte benedictè.
Dignus est certe ut in ejus laudibus,
semper versentur fidelium linguae.
Jubilet ergo.
Alleluia.

All the city makes a joyful noise,
Make music and resound!
Our Mother the Church unto eternal God,
Unto the glory of our Saviour,
Sings a joyful song!
On this celebration, thy heart, most beloved Virgin,
Is full of an overwhelming joy,
Herald of my gladness and joy.

Today is the feast day,
Of the glorious Saint who before God and men,
Did toil.
Who is this Saint,
Who through God's commandment
Led an illustrious life of glorious deeds,
And toiled even unto death?
A Saint! O blessed Saint!
Dignified, in his praise,
Voices of the faithful always sing.
Make a joyful noise!
Alleluia.

La hele byen syngte en lovsang.
La instrumentene klinge,
Vår mor Kirken synger en lovsang
til Herrens pris.
Høytlovede jomfru, ditt hjerte er fylt av glede
på denne dagen,
og bebuder min egen glede og lykke.
I dag er festdagen
For helgenen som gjorde underverker
For Gud og mennesker.
Hvem er denne helgenen,
Som på Guds befaling
Levde et så strålende liv
Fylt av gode gjerninger
Og slit frem til døden?
Han er en helgen,
O, velsignede helgen.
Det er verdig at de troende alltid synger din pris.
Syng derfor en lovsang,
Halleluja.

O Dulcissima Dilecta Mea

STEFANO BERNARDI 1580-1638

O dulcissima dilecta mea,
Quid moraris,
Cur cunctaris surge,
Propera amica mea.
Formosa mea, immaculata mea,
Veni, vita, veni, spes animae meae,
Speciosum faciem tuam videre,
Et vocem tuam suavem audire desidero.
Veni, flos paradisi, super lilium convalium.
Surge ergo et noli tardare tui enim amore ardeo.
Alleluia.

Oh, my beloved, my sweetest,
What are you waiting for,
Why tarry?
Arise, my love,
My fair one, my perfect love,
Come, my life, come, my soul.
Must see your beautiful face,
Must hear the sweet sound of your voice.
Come, flower of paradise, lily of the valley,
Come, then, arise and do not tarry.
For I am burning with love.
Alleluia.

Å min elskede, du vakreste,
Hva venter du på?
Hvorfor nøler du?
Stå opp min venn,
Du skjønne, du uskyldsrene,
Kom, mitt liv, kom, min sjel,
Jeg vil se ditt vakre ansikt,
Og høre lyden av din stemme.
Kom, blomst fra paradisi, liljekonvall,
Kom, nå, stå opp og vent ikke,
For jeg brenner av kjærlighet.
Halleluja.

Exulta Filia Sion

CLAUDIO MONTEVERDI 1567-1643

Exulta filia Sion,
Lauda filia Hierusalem,
Ecce rex tuus sanctus,
Ecce mundi salvator venit.
Omnes gentes,
Plaudite manibus,
Jubilare Deo in voce exultationis,
Laetentur coeli in voce exultationis,
Exultet terra in voce exultationis,
Quia consolatus est,
Dominus populum suum,
Redemit Hierusalem.
Alleluia.

Rejoice greatly, O daughter of Zion,
Shout, O daughter of Jerusalem,
Behold, thy King cometh unto thee,
Behold, the Saviour of the world cometh.
Clap your hands, all ye people,
Praise God with cries of joy,
That the heavens may rejoice with a song of joy,
That the earth may rejoice with a song of joy,
For the Lord hath comforted his people,
And he hath redeemed Jerusalem.
Alleluia.

Lovpris, Sions datter,
Lovsyng, Jerusalems datter,
Se, din hellige konge,
Se, verdens frelser kommer.
Klapp i hendene, alle folk,
Hyll Gud med jubelrop,
Pris Himmelen med lovsang,
La jorden lovprise med jublende røst,
For Herren har trøstet sitt folk,
Han har frelst Jerusalem.
Halleluja.

A Piè Della Gran Croce

Sonetto Spirituale (Maddalena Alla Croce)

GIROLAMO FRESCOBALDI 1583-1643

A piè della gran Croce in cui languiva,
Vicino a morte il buon Gesù spirante,
Scapigliata così pianger s'udiva la sua fedele
addolorata amante,
E dell'umor, che da' begli occhi usciva,
E dell'or della chioma ondosa, errante,
Non mandò mai da che la vita è viva
Perle ed oro più bell' India o l'Atlante.
Come far, (dicea) lassa, o Signor mio,
Puoì senza me quest' ultima parola?
Come, morendo tu, viver poss'io?
Che se morir pur vuoi, l'anima unita Ho teco,
(Il sai, mio Redentor, mio Dio,)
Però teco aver deggio e morte e vita.

At the foot of the Cross,
Where Jesus was languishing close to death, sighing,
Magdalene, helpless, wept in torment,
Her golden tresses, tangled and unruly,
More beautiful than the most exquisite pearls or gold
Ever sent from India or Atlantis.
How to go on, (she said, helplessly), oh my Lord,
How can you pronounce your last word without me?
How can I live if you die?

If you truly want to die,
in death my soul will be united with yours,
(You know, my Redeemer, my God,)
As I must be with you in life and death.

Ved foten av korset,
Der Jesus vansmektet jamrende, døden nær,
Hørtes hans stakkars trofaste og sorgfulle venninnes gråt,
Tårene som dryppet fra hennes øyne
Og hennes bølgende, viltre lokker
Var vakrere enn de mest utsøkte perler og gull
Fra India eller Atlantis.
O, min Herre, hvordan kan du, (spurte hun, hjelpeløs),
Hvordan kan du si ditt siste ord uten meg?
Hvordan kan jeg leve hvis du dør?
Hvis du virkelig vil dø, er min sjel forenet med din
(Du vet, min frelser, min Gud)
At jeg må være med deg i døden og i livet.

O Che Nuovo Stupor

FRANCESCA CACCINI 1587- CA. 1641

O che nuovo stupor,
Mirate intorno,
A mezza notte il giorno,
Mirate aprirs' il cielo,
Udite il suono degli angelici cori.
Venite, andiam,
Cerchiam Gesù, pastori,

Io vo cantar, io vo gioire anch'io,
Che nato in terra è Dio,
Che nato in terra è Dio per mia salute.
Io'l vo vedere omai,
Io'l vo adorar che tanto il desiai,

Voglio a quei sacri piè nudi e tremanti,
Piegarmi e sospir' tanti.
Sparger sopra di lor, ch'io gli riscaldi,
Mille volte baciarli,
Mille s'io ne son degno ribaciarli,

Voglio alla madre vergine beata,
Perche mi sia avvocata,
S'offrir non oro, no, ma nudo il core,
Il core umiliato.
Venite, andiam, cerchiam Gesù, ch'è nato.

O, what astonishment!
See all around,
Night has turned to day.
See, the sky opens,
Hear the angels sing.
Come, shepherds, let us go,
Let us find Jesus.

I want to sing, to rejoice:
God is born on earth,
God my Saviour is born!
To see him,
Adore him,
My heart's desire!

I want to kneel, sighing,
At his sacred, cold feet.
Shed tears to warm them,
Kiss them a thousand times,
And a thousand times more,
If I'm worthy to kiss them.

To the blessed virgin mother,
Being my intercessor,
I offer not gold,
But bare my heart,
My humble heart.
Come, let's go,
Let's find the newborn Jesus.

Å, hvilket under!
Se deg om!
Natt blir til dag,
Og himmelen åpner seg,
Hør englenes sang.
Kom, hyrder, la oss gå,
La oss finne Jesus.

Jeg vil synge, lovprise:
Gud er født,
Gud min frelser er her.
Jeg vil se ham,
Tilbe ham,
Mitt hjertes begjær.

Sukkende vil jeg knele,
for hans hellige, forfrosne føtter.
Varme dem med mine tårer,
Kysse dem tusen ganger,
Og tusen ganger til,
Hvis jeg er verdig å kysse dem.

Velsignede jomfru og mor,
Til deg som ber for meg,
Ofrer jeg ikke gull,
Heller mitt hjerte,
Mitt ydmyke hjerte.
Kom, la oss gå,
La oss finne den nyfødte Jesus.

Invito All'Allegrezza

BIAGIO MARINI 1597-1665

Ite hor mai aspri guai,
Cessi il cor di sospirar,
Cessino i lumi quasi di fiumi,
Da si lungo lagrimar.
Fuga e moia Ogni noia.

Vago aprile Giovenile,
De l'età tu sembri il fior.
Di cure, e noie fai scherzi e gioie,
E'l mio duol volgi in Amor.
Volgi in canto,
Il mio pianto.

Rossignolo temprà il duolo.
Con dolcissimo garrir.
Fatto Sirena A la mia pena,
Mulce progne il mio martir,
Mentre piagne Tra campagne.

Herba molle Di bel colle,
Riverdir la speme fai.
Il cor m'avvivva Su questa riva,
Dolce il suon con novi rai.
Qui rinasco, Qui mi pasco

Away now, bitter troubles.
My heart, cease its sighing.
My eyes, cease their ceaseless floods of tears.
Flee and die every nuisance.

Lovely, youthful April,
You are the flower of the ages.
Cares and pains you turn to laughter and joy,
My sorrow to Love,
And woes into song.

The nightingale lifts my sorrows,
With playful chirrups,
The siren of my sadness.
The swallow soothes my torment,
A lament filling the air.

Soft grasses growing on the gentle hills,
You rekindle my hope.
My heart reawakens on this bank,
With its soft sounds under the rays of the sun.
Here I'm reborn, here I am nourished.

Vik bort, bitre elendighet,
Stans, hjerte, dine sukk,
Stans, øye, din langmodige
Tårestrøm
Vik bort og dø, all smerte.

Vakre, ungdommelige april,
Alle aldres blomst,
Plager og misnøye forvandler du til lek og glede,
Sorg til kjærlighet,
Klage til sang.

Nattergalen demper sorgen
Med sin vakre sang,
Min lidelses sirene.
Svalens klage klinger ut,
Lindrer min pine.

Dere myke urter i liene her
gjør håpet lysegrønt.
Her våkner mitt hjerte på ny.
Bløte toner under solens stråler,
Her gjenfødes jeg, her finner jeg næring.

O Quam Tu Pulchra Es

ALESSANDRO GRANDI 1575-1630

O quam tu pulchra es, amica mea,
Columba mea, formosa mea,
Oculi tui columbarum,
Capilli tui sicut greges caprarum,
Et dentes tui sicut greges tonsarum.

Veni, veni de Libano, veni amica mea,
Columba mea, formosa mea, surge,
O quam tu pulchra es, veni coronaberis.

Propera, surge sponsa mea,
Surge dilecta mea,
Surge immaculata mea.
Surge veni, quia amore langueo.

How beautiful you are, my love,
My dove, my beautiful one,
Eyes like the dove's,
Hair as fine as the goat's fleece,
Teeth as white as newly born lambs.

Come my friend, come from Lebanon,
Come, my beautiful one, come, my dove.
How beautiful you are,
Come, be crowned.

Arise, my betrothed, swiftly,
Arise, my chosen one,
Arise, immaculate one,
Arise, I am weak with love, come.

Hvor vakker du er, min elskede,
Min due, min kjæreste,
Dine øyne ligner duenes,
Ditt hår er mykt som geitas,
Dine tenner er hvite som nyfødte lam.

Kom, kom fra Libanon, kom min venn,
Kom, min due, kom, vakre du.
Hvor vakker du er.
Kom, bli kronet.

Reis deg, skynd deg,
Skynd deg, min elskede, mitt hjertes utvalgte,
Skynd deg, du uskyldsrène,
Skynd deg, for jeg er syk av kjærlighet.

Nigra Sum, Sed Formosa

TARQUINIO MERULA 1595-1665

Nigra sum, sed formosa,
filiae Hiaerusalem annunciate dilecto meo,
qua magnum charitatis sit incendium,
et ingens amoris flamma.
Sum nigra sed formosa, admiramini gentes.
Alleluia.

I am ebony. Comely.
Daughters of Jerusalem,
Tell my beloved,
Of my burning love,
Burning passion.
I am ebony. Comely.
Men admire me.
Alleluia.

Jeg er svart, men vakker.
Jerusalems døtre,
Fortell min elskede
Om min brennende kjærlighet
Og mitt flammende begjær.
Jeg er svart, men vakker,
Og menn beundrer meg.
Halleluja!

Torna Il Sereno Zefiro

SIGISMONDO D'INDIA 1582-1629

Torna il sereno Zefiro,
E gl'augellini garruli,
De' boschi dolci musici,
Cantando insieme, temprano,
Al suon del rio che mormora
Con corde e note armoniche.

Io sol, involto il tristo core,
Anzi sepolto in trist'horrore,
Al suon del pianto intuono in tristi lai:
Primavera per me non sarà mai.

Le nube d'acque gravide,
Che scorgaro i deluvi,
Hor tutte si ristagnano
E i venti, che fremeano,
Orgogliosi con furia,
Taciti e chieti hor dormono.

Io sospirando senza riposo,
E ancor versando tristo e doglioso,
Nembo di pioggia, intuono in tristi lai:
Primavera per me non sarà mai.

Ringiovenito ogn'arbore,
Di verde manto vestesi,
Ridenti campi e pratora,
Di verde spoglia immantansi,
E in fin le grotte adornansi,
Di fior vermigli e candidi.

Io sol smarrita fuor d'ogni usanza,
Secca e sfiorita di mia speranza,
Il più bel verde intuono in tristi lai:
Primavera per me non sarà mai.

Return, mild breezes,
Chirruping birds,
Gentle musicians of the forest,
Join the murmuring brook,
In harmonious chords.

My heart alone,
Full of sadness,
Burdened with great horror,
Sings its sad lament:
For me no spring will come.

Skies, heavy with rain,
Their torrents released,
Now let up.
Hurling winds,
Proud and furious,
Now relent.

My sighs never cease.
Still, with bitter tears,
With pain and mourning,
I sing my sad lament:
For me no spring will come.

All trees renewed,
All green.
Verdant, fields and meadows smile.
Grottos even adorned,
With flowers, vermilion and white.

I alone, lost and worthless,
My hope withered,
In the sweeping green,
Sing my lament:
For me no spring will come.

Den milde brisen er tilbake,
Fuglene kvitrer,
Skogens milde musikanter
Stemmer i med rislende bekker,
Klinger i harmoni.

Kun jeg, med trist hjerte,
Fylt av redsel,
Synger en klage:
Det blir aldri vår for meg.

Regntunge skyer
Tømt for sin væte,
Trekker seg tilbake.
Kastevinder,
sterke, rasende,
Ebber ut.

Mine sukk tar aldri slutt,
Med bitre tårer,
Sorg og smerte,
Synger jeg min klage:
Det blir aldri vår for meg.

Trærne våkner,
Alt er grønt.
Åkre og enger bugner på ny,
Av blomster, sinoberrøde og hvite.

Jeg er alene og uten mål,
Mitt håp er vissent
Mot den smaragdgrønne våren
Og jeg synger min klage:
Det blir aldri vår for meg.

Gaudia Pastores

BONIFATIO GRATIANI 1604/05-1664

Gaudia pastores, optate munera pacis nuntio,
Divini nuntius orbis aliger.
En, vobis per amica silentia noctis,
Nascitur aetheriae princeps mitissimus aulae.

Non tuba clangorem, non aera sonorum jam resonent
martem, Nec tubam terribilem jam resonent mortem,
Jam tympana cessant, non aera fragorem, jam resonent
martis, Nec tuba clangorem jam resonent mortis.
Sed gaudia pacis jam resonent plectra,
Sed fulmina facis, jam pectora in undent.
Dent cytharae cantum, sed pacis amicum,
Dent tympana martem sed pacis amantem.

En, Deus in paleis,
Ignis celatur in antro,
Nec vos vicinae tangunt incendie flammae.
Ite alacres, properate, greges relinquite,
Pastor en melior surgit,
Plaususque recipocat, Agnus.

Ite puellulo dicite neniam,
Ite puellulo dicite gloriam,
Ite, mecum reddite plausus.
Tu pupule, tu campi flos,
Tu bellule, tu coeli ros.
En, inter rupium laeva languentium
Antra cadentium arridet bos.

Gratia vernat e procellis,
Iris fulgurat ocellis,
Ubique candicat amoris fax,
Ubique resonat et laeta pax.

Noé, Noé, Noé.

Rejoice, shepherds,
I, the winged messenger of Heaven,
Announce a gift – of peace:
See, the night welcomes us,
The King of Heaven, ever mild,
Will be born unto you.

Trumpets of war shall sound no more,
Trombones no longer shall call to arms,
No horn call forth terrible death,
Drums shall fall silent.
From now on joyful zithers proclaim peace,
All hearts illuminated by radiant peace.
No trumpets sound their war cries,
Only zithers and flutes play the sounds of lovely peace.

See, God lying on poor straw,
His glory hidden in a cave.
Yet even so near, you don't grasp his radiant glow.
Go, run with haste, leave your flocks!
See, a better shepherd has come,
He, the lamb, as you love him, loves you.

Go, sing a lullaby to the baby,
Hurry, sing praises to the sweet child.
Come, help me praise him.
Sweet baby, sweet flower,
Most lovely rose from Heaven.
Look, amongst the boulders
Animals graze happily.
Sweet baby, sweet flower,
Most lovely rose from Heaven.
After storms and battles his mercy arises like the spring,
His glowing eyes meet ours.
The flame of love shines brightly,
Everything resounds of deepest peace.

Noé, Noé, Noé.

Gled dere, hyrder,
Jeg, himmelens budbringer,
forkynner dere fred:
Se, i nattens vennlige mørke,
vil himmelens milde konge,
bli født for dere.

Krigstrompeter skal ikke lenger galle,
Tromboner ei heller kalle til krig,
Trompeter ikke lenger fremkalle fryktelig død,
Og trommene vil forstumme.
Fra nå av vil sitarene forkynne fred,
Alle hjerter vil flomme over i lyset fra fredsfakkelen.

Tromboner skal ikke lenge skingre med krigsrop,
Fra sitarer og fløyter skal høres fredens musikk.

Se, Gud ligger på tørre strå,
i en hule, strå skjuler hans glorie,
Selv helt nær fatter du ikke hans lysende kraft.
Skynd deg, løp, forlat flokken din!
Se, en bedre hyrde har kommet til deg,
Han, lammet, gjengjelder din lovsang.

Gå, syng en vuggesang til den nyfødte,
Skynd deg, syng en lovsang til det vakre barnet.
Kom, hjelp meg å prise ham.
Vakre barn, søte blomst,
Himmelens fineste rose.
Se, mellom store steiner,
Gresser glad en ku.
Vakre barn, søte blomst,
Himmelens fineste rose.
Etter storm og kamp er hans nåde lik våren,
Hans strålende øyne møter våre.
Kjærlighetsflammen skinner klart,
Alt gjenlyder av dyp fred.

Noé, Noé, Noé.

Tone Wik

SOPRAN

Tone Wik er født i Oslo, og er utdannet ved Norges Musikkhøgskole og senere ved Koninklijk Conservatorium i Den Haag der hun studerte tidligmusikk. Hennes repertoar spenner i dag fra middelalder til samtidsmusikk, men hun har gjort seg spesielt bemerket for sine tolkninger av barokkmusikk. Hennes fremføringer har blitt anmeldt i flere internasjonale aviser og tidsskrifter som The New York Times, BBC Music Magazine, Gramophone med flere. Hennes to tidligere solo cd-er «Dolcissimo Sospiro» og «Bellezza Crudel» har fått oppmerksomhet i norsk og internasjonal presse. *Her singing of composers such as d'India and Monteverdi was among the best I have ever heard.* (Andrew O' Connor, International Record Review, juni 2009).

«Formosa Mea» er hennes tredje solo-cd. Tone Wik har opptrådt som solist med dirigenter, musikere og ensembler innen tidligmusikk som Joshua Rifkin, Andrew Lawrence-King, Harry Christophers, Shalev Adel, Andrew Manze, Alfredo Bernardini, Ryo Terakado, Ronald Brautigam, The Bach

Ensemble-New York, Il Gardellino, Stavanger Symfoniorkester, Norsk Barokkorkester, Concerto Copenhagen og Barokkanerne. Hun har sunget ved mange internasjonale festivaler, blant andre Tage Alter Musik Regensburg, Festival van Vlaanderen Brugge – MAFestival, Händelfestspillene i Halle, Barockfest Münster, Israel Festival, Brezice Festival, Musicantica Trento, Stockholm Early Music Festival, Oslo Kammermusikkfestival, Festspillene i Bergen og Ultimafestivalen. Tone Wik er også virksom som pedagog og kordirigent.

Etter cembalostudier ved Norges musikkhøgskole tok **CHRISTIAN KJOS** diplom i tidligmusikk ved Schola Cantorum Basiliensis i Basel, Sveits. I en årrekke har han vært meget aktiv i det norske tidligmusikkmiljøet som cembalist i Barokkanerne og Norsk Barokkorkester. Han har medvirket i flere cd-innspillinger, radio-, TV- og operaproduksjoner. I 2004 spilte Christian, som første nordmann, i The European Union Baroque Orchestra (EUBO). Christian er medlem i det sveitsbaserte Ensemble Meridiana som har vunnet flere førstepriser i internasjonale tidligmusikkkonkurranser, og som har en utstrakt konsertvirksomhet i England, Sveits og Tyskland. Siden høsten 2015 er han kunststipendiat ved Norges musikkhøgskole.

KAROLINA RADZIEJ, barokkfiolin, er født i Polen og studerte ved Norges Musikkhøgskole. Karolina har jobbet med flere anerkjente barokkensembler som Arte dei Suonatori i Polen, Theater of Voices i København og Barokksolistene. Hun spiller jevnlig med Oslo-Filharmonien og underviser ved Barrat Due musikinstitutt.

VEGARD LUND er utøver på lutt, gitar og andre historiske strengeinstrumenter og er en av landets mest aktive musikere innen tidlig musikk. Med sin egen gruppe, Ensemble Freithoff, fremfører han alt fra verk i kammermusikkformat til kor og orkesterverk. Han har også jobbet som utøver og musikalsk leder i en lang rekke teater- og operaproduksjoner, og deltatt på flere ti-talls cd-innspillinger som solist, akkompagnator og kammermusiker.

JOHAN NICOLAI MOHN er blokkfløytist og barokkoboist med utdanning fra Norges Musikkhøgskole og fra Koninklijk Conservatorium i Den Haag. Han spiller jevnlig med Barokkanerne som han startet i 1989, men har også gjestet flere av de fremste tidligmusikkensemblene i Skandinavia. Johan Nicolai Mohn er ansatt i Oslo Musikk- og Kulturskole og leder Blokkfløytistene St. Sunniva.

Tone Wik

SOPRANO

Tone Wik was born in Oslo, and studied at the Norwegian Academy of Music. Later, she specialised in early music at the Royal Conservatoire in The Hague. Her repertoire spans music from the Middle Ages to contemporary music, but Tone Wik is especially noted for her interpretation of baroque music. Her performances have been reviewed in international newspapers and magazines, including The New York Times, BBC Music Magazine and Gramophone. Her two previous solo CDs, *Dolcissimo Sospiro* and *Bellezza Crudel* gained recognition in both Norwegian and international media. *Her singing of composers such as d'India and Monteverdi was among the best I have ever heard.* (Andrew O'Connor International Record Review, June 2009). *Formosa Mea* is her third solo CD.

Tone Wik has performed as a soloist with conductors, musicians and early music ensembles such as Joshua Rifkin, Andrew Lawrence-King, Harry Christophers, Shalev Adel, Andrew Manze, Alfredo Bernardini, Ryo Terakado, Ronald Brautigam, The Bach Ensemble-New York, Il Gardellino, Stavan-

ger Symphony Orchestra, Norwegian Baroque Orchestra, Concerto Copenhagen and Barokkanerne. She has performed at many international festivals such as Tage Alter Musik Regensburg, Festival van Vlaanderen Brugge – MAFestival, Händel-Festspiele Halle, Barockfest Münster, Israel Festival, Brezice Festival, Musicantica Trento, Stockholm Early Music Festival, Oslo Kammermusikkfestival, Bergen International Festival and Ultima Oslo Contemporary Music Festival. She also works as a singing teacher and choir conductor.

CHRISTIAN KJOS plays the harpsichord. He studied at the Norwegian Academy of Music and took a diploma in early music at Schola Cantorum in Basel. He is an active continuo player performing with orchestras such as Barokkanerne and Norwegian Baroque Orchestra. He has participated in several CD recordings, radio, TV and opera productions. In 2004, he was the first Norwegian to be a member of The European Union Baroque Orchestra (EUBO). He is also a member of Ensemble Meridiana, which has won multiple first prizes in international early music competitions and performs regularly in England, Switzerland and Germany. Since 2015, he is a research fellow at the Norwegian Academy of Music.

KAROLINA RADZIEJ plays the baroque violin. She was born in Poland and studied at the Norwegian Academy of Music in Oslo. She has worked with several renowned baroque ensembles such as Arte dei Suonatori in Poland, Theater of Voices in Copenhagen and Barokksolistene. She also plays regularly with the Oslo Philharmonic and teaches at the Barratt Due Institute of Music.

VEGARD LUND plays the lute, guitar and other period string instruments. He is one of Norway's most active musicians in the field of early music. With his own Ensemble Freithoff he performs everything from chamber music to works for choir and orchestra. He also performs and conducts in theatre and opera productions and has recorded many CDs as a soloist, accompanist and chamber musician.

JOHAN NICOLAI MOHN plays the recorder and the baroque oboe and was educated at the Norwegian Academy of Music and The Royal Conservatoire in The Hague. He performs regularly with Barokkanerne – the ensemble he founded in 1989 – and with several of the most distinguished early music ensembles in Scandinavia. Johan Nicolai Mohn is also a teacher at the Music and Culture School in Oslo and is the leader of Blokkfløytistene at St. Sunniva School, Oslo.

Credits

RECORDED IN JAR CHURCH, 12–16 OCTOBER 2015

PRODUCER: JØRN PEDERSEN

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: JØRN PEDERSEN

MASTERING: THOMAS WOLDEN

BOOKLET NOTES: RICK JONES

ALL TRANSLATIONS: PEDER HOLTERMANN

ENGLISH EDITING: ROZELLE BENTHEIM POPE

NORWEGIAN EDITING: IDA WELHAVEN HEIBERG

BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG

COVER DESIGN: ANETTE L'ORANGE | BLUNDERBUSS

SESSION PHOTOS: JØRN PEDERSEN

ARTIST PORTRAIT: JØRN PEDERSEN

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:
ARTS COUNCIL NORWAY – THE AUDIO AND VISUAL FUND
NORWEGIAN MUSICIANS' UNION

WITH SPECIAL THANKS TO:
MARTHA, INGEBORG, MINDA, MATTIS, FERDINAND, MARIANNE,
TURID, THOR, LUDVIK, EILIF, ARTHUR AND NØISOMBAROKK^{AS}

LAWO LWC1109
CLASSICS © 2016 LAWØ | © 2016 LAWØ CLASSICS
WWW.LAWØ.NO

Formosa ✠ Mea

01. **Maria, Dolce Maria (03:12)**
FRANCESCA CACCINI 1587-CA. 1641

02. **Jubilet Tota Civitas (04:31)**
CLAUDIO MONTEVERDI 1567-1643

03. **O Dulcissima Dilecta Mea (03:12)**
STEFANO BERNARDI 1580-1638

04. **Canzona Terza (03:04)**
From Il primo libro delle canzoni ad una, due, trè e quattro voci
GIROLAMO FRESCOBALDI 1583-1643

05. **Exulta Filia Sion (05:17)**
CLAUDIO MONTEVERDI 1567-1643

06. **Toccata IV (01:15)**
ALESSANDRO PICCININI 1566-CA. 1638

07. **A Piè Della Gran Croce (02:55)**
Sonetto spirituale (Maddalena alla Croce)
GIROLAMO FRESCOBALDI 1583-1643

08. **Toccata Decima (04:25)**
From Il secondo libro di toccate e partite d'intavolatura
GIROLAMO FRESCOBALDI 1583-1643

09. **O Che Nuovo Stupor (05:22)**
FRANCESCA CACCINI 1587-CA. 1641

10. **Toccata VIII (01:57)**
ALESSANDRO PICCININI 1566-CA. 1638

11. **Invito All'Allegrezza (02:32)**
BIAGIO MARINI 1597-1665

12. **O Quam Tu Pulchra Es (03:13)**
ALESSANDRO GRANDI 1575-1630

13. **Nigra Sum Sed Formosa (04:00)**
TARQUINIO MERULA 1595-1665

14. **Partite Sopra La Monica (04:06)**
From Il primo libro di toccate e partite d'intavolatura
GIROLAMO FRESCOBALDI 1583-1643

15. **Torna Il Sereno Zefiro (04:00)**
SIGISMONDO D' INDIA 1582-1629

16. **Prelude VI (00:37)**
GIROLAMO KAPSBERGER CA. 1580-CA. 1651

17. **Gaudia Pastores (06:06)**
BONIFATIO GRATIANI 1604/05-1664